

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Sžo/70/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014200488
Dátum vydania rozhodnutia: 23.11.2016
Meno a priezvisko: JUDr. Ivan Rumana
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2016:1014200488.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a zo sudcov JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Soni Langovej v právnej veci navrhovateľky: A. D., T., zastúpená: Mgr. Martin Paškala, advokát, Záhradnícka 27, Bratislava, proti odporcovi: Hlavné mesto SR Bratislava, Primaciálne nám. 1, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu č. MAGS SNM 37678/14-2923/956/Dol zo dňa 7. januára 2014, konajúc o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 12Sp/28/2014-28 zo dňa 25. novembra 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 12Sp/28/2014-28 zo dňa 25. novembra 2014 m e n í tak, že rozhodnutie Hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislava č. MAGS SNM 37678/14-2923/956/Dol zo dňa 7. januára 2014 podľa § 250l ods. 2 O.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 O.s.p., § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p. z r u š u j e a v e c v r a c i a odporcovi na ďalšie konanie.

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľke náhradu trovy právneho zastúpenia vo výške 574,34 €, všetko na účet právneho zástupcu navrhovateľky Mgr. Martina Paškalu, advokáta, Bratislava, do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 12Sp/28/2014-28 zo dňa 25. novembra 2014 v časti výroku o vyrubení súdneho poplatku vo výške 35,- € z r u š u j e.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave potvrdil rozhodnutie odporcu č. MAGS SNM 37678/14-2923/956/Dol zo dňa 7. januára 2014, ktorým odporca nepriznal navrhovateľke nárok na bytovú náhradu - nájomný byt z dôvodu nespĺnenia podmienky v zmysle ustanovenia § 7a zákona č. 260/2011 Z.z. o ukončení a spôsobe usporiadania niektorých nájomných vzťahov k bytom a o doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 18/1996 Z.z. o cenách v znení neskorších predpisov

(ďalej len „zákon č. 260/2011 Z.z.“). Správny orgán ako dôvod uviedol, že navrhovateľka žiadosť o poskytnutie bytovej náhrady nepodala v zákonom ustanovenej, prekluzívnej lehote na príslušný správny orgán. Žiadosť bola Hlavnému mestu SR Bratislava postúpená až po uplynutí zákonnej lehoty.

Krajský súd rozsudok odôvodnil tým, že navrhovateľka podala svoju žiadosť o bytovú náhradu po uplynutí prekluzívnej lehoty (30.04.2013) na podanie takejto žiadosti a to až dňa 22.10.2013, kedy sa jej žiadosť dostala, postúpená Miestnym úradom Mestskej časti Bratislava - Ružinov odporcovi, ako príslušnému správne orgánu na jej vybavenie. Až týmto dňom sa začalo správne konanie o jej žiadosti o bytovú náhradu (§ 18 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov, ďalej len „Správny poriadok“). Po uplynutí prekluzívnej lehoty však nárok na poskytnutie bytovej náhrady zanikol a nebolo možné vecne preskúmať jej žiadosť. Súd prvého stupňa uviedol, že orgánom príslušným na prijatie žiadosti o bytovú náhradu je len Hlavné mesto SR Bratislava a žiadosť bolo potrebné doručiť tomuto orgánu v zákonom stanovenej prekluzívnej lehote. Jednotlivé mestské časti Bratislava sa mohli stať príslušnými orgánmi na prijímanie žiadostí o bytové náhrady avšak iba v prípade, ak by štatút Bratislava, prípadne dohoda medzi odporcom a mestskými časťami im takéto postavenie priznali. Pochybenie Mestskej časti Bratislava - Ružinov v tom, že navrhovateľkinu žiadosť neodkladne nepostúpila odporcovi ako príslušnému orgánu na jej vybavenie, čo malo za následok zmeškanie prekluzívnej lehoty, nie je možné dať za vinu odporcovi.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podala navrhovateľka v zákonnej lehote odvolanie a navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zmenil a rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Zároveň si uplatnila na náhradu trovy konania vo výške 574,34 €.

Uviedla, že žiadosť o bytovú náhradu podala dňa 26.04.2013 na Miestny úrad Mestskej časti Bratislava - Ružinov, čo bolo 4 dni pred uplynutím zákonnej prekluzívnej lehoty. Poukázala na ustanovenia § 3 ods. 1 a § 1a ods. 3 zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 377/1990 Zb.“) z ktorých vyplýva duálnosť, že navrhovateľka je obyvateľkou Bratislava a obyvateľkou Mestskej časti Bratislava - Ružinov; byt ktorý sa má vypratať sa nachádza na území Bratislava, ako aj na území Mestskej časti Bratislava - Ružinov; pojmom obec môže byť označené Hlavné mesto SR Bratislava, ako aj Mestská časť Bratislava - Ružinov.

Navrhovateľka poukázala na ustanovenia § 7 ods. 1 a § 7a zákona č. 260/2011 Z.z. a uviedla, že v pôvodnom znení zákona č. 260/2011 Z.z. bolo upravené miesto podania žiadosti ako „obec, v ktorej katastrálnom území sa nachádza byt...“. Neskôr zákon č. 355/2012 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 260/2011 Z.z. bolo miesto podania žiadosti určené ako „obec, v územnom obvode ktorej sa nachádza byt“. Podľa navrhovateľky ani jednu z uvedených zákonných formulácií nie je možné vykladať tak, že jediným príslušným orgánom na podanie žiadosti je len Magistrát Hlavného mesta SR Bratislava a podanie na Mestskú časť Bratislava - Ružinov je preto potrebné považovať ako podanie na nepríslušný orgán. Navrhovateľka uviedla, že nemala možnosť sa oboznámiť s metodickým usmernením Ministerstva dopravy SR a ani pre ňu nie je všeobecne záväzným právnym aktom. Podľa názoru navrhovateľky predmetné usmernenie práve potvrdzuje skutočnosť, že zákon bol v tomto ohľade nejednoznačný. Navrhovateľka, ktorá okrem zákona nedisponovala žiadnymi doplňujúcimi informáciami, podala svoju žiadosť o priznanie nároku na bytovú náhradu na príslušnú mestskú časť, na ktorej doposiaľ vybavovala všetky svoje záležitosti. Uvedený postup navrhovateľky nemôže byť posudzovaný ako podanie žiadosti na nepríslušnom orgáne, resp. podanie žiadosti po uplynutí prekluzívnej lehoty.

III.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľky navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. V dôvodoch uviedol, že príslušnou obcou a príslušným správne orgánom na podanie žiadosti o bytovú náhradu je výlučne hlavné mesto. Zákon č. 377/1990 Zb. vymedzuje v ustanovení § 7b ods. 1 aj právny význam štatútu hlavného mesta keď určuje, že štatút je základným nástrojom na

rozdelenie úloh samosprávy Bratislavy a prenesených pôsobností medzi Bratislavu a jej mestské časti a na úpravu postavenia a činnosti mestských orgánov a miestnych orgánov. Navrhovateľkou poukazované ustanovenie § 3 ods. 1 zákona č. 377/1990 Zb. je úpravou vymedzenia územia Bratislavy, t. j. územného obvodu Bratislavy a nie je úpravou vymedzenia pôsobností hlavného mesta a jeho mestských častí. Príslušnosť na konanie a rozhodovanie o žiadostiach o priznanie bytovej náhrady je prenesenou pôsobnosťou obce vyplývajúcou z osobitného právneho predpisu a tým je práve zákon č. 260/2011 Z.z., ktorým štát na obce delegoval plnenie svojej povinnosti kompenzácie oprávnených nájomcov za zrušenie nájomných vzťahov k reštituovaným bytom, preto je potrebné príslušnosť na podávanie a prijímanie žiadostí vykladať v kontexte predovšetkým tohto zákona a až sekundárne vo väzbe na iné právne predpisy, teda aj zákon č. 377/1990 Zb. Výklad ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z.z. podalo Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR. Napriek tomu, že ide o výklad k pôvodnému zneniu ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z.z., principiálne je možné ho použiť aj na aktuálne znenie tohto ustanovenia, ako aj znenie ustanovenia § 7a zákona č. 260/2011 Z.z. V zmysle tohto výkladového stanoviska je potrebné predmetné ustanovenie chápať tak, že príslušnosť na prijímanie žiadostí o priznanie nároku o poskytnutie bytovej náhrady, konanie a rozhodovanie o tomto nároku, obstaranie bytových náhrad a ich poskytovanie, je pre územie hlavného mesta SR Bratislavy daná pre hlavné mesto. Hlavné mesto môže dohodou alebo úpravou štatútu preniesť niektoré pôsobnosti na jednotlivé mestské časti. Skutočnosť, že Mestská časť Bratislava - Ružinov je jedným z prenajímateľov predmetného nájomného bytu nemožno spájať s existenciou príslušnosti mestskej časti na podanie žiadosti. Správnym orgánom - obcou príslušnou na podanie žiadostí o priznanie nároku na poskytnutie bytovej náhrady je výlučne Hlavné mesto SR Bratislava. Ak žiadateľ nepodal žiadosť hlavnému mestu, vystavil sa riziku zmeškania lehoty na podanie žiadosti, ktorého následkom je nesplnenie podmienok na priznanie uplatneného nároku.

Záverom vyjadrenia odporca uviedol, že nie je možné mu dať za vinu nečinnosť Mestskej časti Bratislava - Ružinov, keďže toto konanie nemohol nijakým spôsobom ovplyvniť a o takomto konaní ani nemohol mať vedomosť. O existencii žiadosti navrhovateľky sa odporca dozvedel až po tom, ako mu bola táto žiadosť postúpená. Práve navrhovateľka sa podaním žiadosti na nepríslušný správny orgán vystavila riziku zmeškania lehoty.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len „O.s.p.“) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk <., rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd z obsahu predloženého súdneho a administratívneho spisu zistil, že dňa 22.10.2013 bola Hlavnému mestu SR Bratislava z Mestskej časti Bratislava - Ružinov postúpená žiadosť navrhovateľky o poskytnutie bytovej náhrady za dvojizbový nájomný byt. Navrhovateľka, ako nájomca bytu doručila dňa 28.12.2012 výpoveď z nájmu bytu Mestskej časti Bratislava - Ružinov jednému zo spoluvlastníkov bytového domu a zároveň jednému z prenajímateľov, čím bola naplnená zákonná požiadavka podľa § 3a zákona č. 260/2011 Z.z. Odporca v napadnutom rozhodnutí skonštatoval, že lehota na podanie žiadosti na bytovú náhradu bola stanovená do 30.04.2013. Lehota na podanie žiadosti je prekluzívnou lehotou, to znamená, že jej zmeškanie nie je možné odpustiť a v dôsledku jej zmeškania nie je možné vydať rozhodnutie o priznaní nároku na bytovú náhradu, a to ani v prípade, že všetky ostatné zákonné podmienky na priznanie nároku sú splnené. V zmysle zákona bolo nevyhnutné žiadosť podať v zákonnej lehote na obec, v územnom obvode ktorej sa nachádza byt, ktorý sa má vypratať. Žiadosť bolo potrebné

postúpiť Hlavnému mestu SR Bratislava. Navrhovateľka síce žiadosť podala dňa 26.04.2013, no túto žiadosť adresovala a doručila Miestnemu úradu Mestskej časti Bratislava - Ružinov. V danom prípade bola predmetná žiadosť postúpená takmer Hlavnému mestu SR Bratislava 7 mesiacov po uplynutí zákonom stanovenej lehoty.

Súčasťou administratívneho spisu je aj výklad ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z.z., ktorý podalo Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR (ďalej len „ministerstvo“) zo dňa 29.12.2011. V predmetnom výklade ministerstvo uviedlo, že problémovou je dikcia predmetného ustanovenia, v ktorom sa príslušnosť odvodzuje od katastrálneho územia. Zákon výslovne neuvádza, či v prípade hlavného mesta ide o katastrálne územie D., alebo o katastrálne územie mestských častí. Skutočnosťou je, že aktuálny právny poriadok SR explicitne v žiadnom právnom predpise neuvádza slovné spojenie „katastrálne územie D.“ alebo katastrálne územie hlavného mesta“. Odvodiť príslušnosť v tomto prípade je preto nutné komplexnejšie, predovšetkým autentickým výkladom dikcie zákona č. 260/2011 Z.z. z hľadiska teleologického. Ustanovenie § 7 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z.z. upravuje, že žiadateľ má možnosť podať obci, v ktorej katastrálnom území sa nachádza byt, ktorý sa má vypratať, žiadosť o priznanie nároku na poskytnutie bytovej náhrady. V osobitnej časti dôvodovej správy k ustanoveniu § 7 zákona č. 260/2011 Z.z. nie je uvedené, či v prípade hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy ide o obec ako celok, alebo jej mestskú časť. Preto je potrebné čítať osobitnú časť dôvodovej správy k ustanoveniu § 5, kde sa k ustanoveniu odseku 4 uvádza: „Odsek 4 upravuje, že bytová náhrada sa musí poskytnúť v tej istej obci ako je byt, ktorý sa má vypratať. Použitý bol najvšeobecnejší pojem obec tak, ako ho pozná Ústava SR, bez ohľadu na to, či má obec viac katastrálnych území, či je vyhlásená za mesto, alebo je mestom zo zákona. To znamená, že bytová náhrada môže byť zabezpečená aj v inej mestskej časti, než kde sa nachádza byt, ktorý má byť vyprataný.“ Gestor zákona č. 260/2011 Z.z. vo fáze prípravných legislatívnych prác a formulovaní jednotlivých ustanovení vychádzal aj z uskutočneného prieskumu v roku 2008, ktorého zámerom bolo zistiť počet a teritoriálne rozloženie potenciálnych žiadateľov o priznanie nároku na poskytnutie bytovej náhrady. Výsledkom prieskumu bolo zistenie, že takmer dve tretiny potenciálnych žiadateľov je koncentrovaných v hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave, v mestskej časti Staré Mesto. Bolo preto zrejmé, že v prípade podávania uvedených žiadostí táto mestská časť nebude schopná obstaráť bytové náhrady výlučne vo svojom katastrálnom území. Preto osobitná časť dôvodovej správy k ustanoveniu § 5 ods. 4 zákona č. 260/2011 Z.z. podrobne dopĺňa definíciu pojmu „bytová náhrada“ a obcou chápe Bratislavu ako celok, ako samostatný územný samosprávny celok. Iba z dikcie zákona č. 377/1990 Zb. uvedenú príslušnosť odvodiť nemožno. Je preto potrebné použiť aj ustanovenia zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení. Ustanovenie § 2 ods. 1 upravuje „územie obce je územný celok, ktorý tvorí jedno katastrálne územie alebo viac katastrálnych území.“ Odsek 2 upravuje „Územie obce sa môže členiť na časti obce. Časť obce má vlastný názov; časť obce nemusí mať vlastné katastrálne územie.“ Z dikcie vyplýva, že územie obce (viď vyššie „územie Bratislavy“) môže tvoriť viacero katastrálnych území. V prípade hlavného mesta Bratislavy to tak aj je. Bratislava má niekoľko katastrálnych území, t. j. územno-technických jednotiek, ktoré sa zhodujú s jej jednotlivými mestskými časťami, až na niektoré prípady, kde územie rozľahlejšej mestskej časti je rozdelených na ďalšie katastrálne územia. Zákon výslovne upravuje, že iba časť obce nemusí mať vlastné katastrálne územie, v žiadnom prípade obec ako územný samosprávny celok. Ak územie obce tvorí niekoľko katastrálnych území, neznamená to, že je mimo akéhokoľvek katastrálneho územia, resp. katastrálneho usporiadania jej územia na viaceré územno-technické jednotky. Zo záveru predmetného výkladu ministerstva vyplynulo, že zo zámeru gestora zákona, z reálií pri aplikácii zákona a z logiky ustanovení súvisiacich zákonov, predovšetkým katastrálneho zákona a zákona o obecnom zriadení, príslušnosť na prijímanie žiadostí o priznanie nároku o poskytnutie bytovej náhrady, konanie a rozhodovanie o uvedenom nároku, obstarávanie bytových náhrad a ich poskytovanie, je pre územie hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy daná pre hlavné mesto. Hlavné mesto môže dohodou alebo úpravou štatútu preniesť niektoré pôsobnosti na jednotlivé mestské časti. Je to však na zvážení kompetentných zástupcov hlavného mesta a jednotlivých mestských častí.

Podľa § 3a ods. 1 zákona č. 260/2011 Z.z. prenajímateľ bytu, ktorý nepodal výpoveď nájmu bytu podľa § 3 ods. 1 alebo nájomca bytu podľa § 2 ods. 1 písm. a), b), d) a e) môže vypovedať nájom bytu bez

uvedenia dôvodu do 31. decembra 2012; ak ide o byt podľa § 2 ods. 1 písm. a), ustanovenie § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka sa nepoužije. Výpovedná lehota je 12 mesiacov a začína plynúť prvým dňom mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom bola nájomcovi alebo prenajímateľovi doručená výpoveď. Práva a povinnosti prenajímateľa upravené v tomto zákone, súvisiace s výpoveďou nájmu bytu, platia aj pre nájomcu.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z.z. ak sa nájom skončí podľa tohto zákona, nárok na bytovú náhradu má len nájomca bytu podľa § 2 ods. 1, ktorý požiada o bytovú náhradu podľa § 7 alebo § 7a (ďalej len "žiadateľ") a ktorý je v materiálnej bytovej núdzi.

Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z.z. žiadateľ podá po doručení výpovede nájmu bytu od prenajímateľa podľa § 3 do 30. septembra 2012 žiadosť obci, v ktorej katastrálnom území sa nachádza byt, ktorý sa má vypratať; inak jeho nárok na poskytnutie bytovej náhrady zanikne.

Podľa § 7a zákona č. 260/2011 Z.z. žiadateľ, ktorý nepodal žiadosť podľa § 7 ods. 1, a žiadateľ, ktorému bol vypovedaný nájom bytu alebo ktorý vypovedal nájom bytu podľa § 3a, môže podať žiadosť do 30. apríla 2013 obci, v územnom obvode ktorej sa nachádza byt, ktorý sa má vypratať; inak jeho nárok na poskytnutie bytovej náhrady zanikne.

Podľa § 1a ods. 3 zákona č. 377/1990 Zb. obyvateľ Bratislavy je podľa miesta svojho trvalého pobytu zároveň obyvateľom príslušnej mestskej časti.

Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 377/1990 Zb. územie Bratislavy tvoria katastrálne územia jej mestských častí uvedené v prílohe.

V prejednávanom prípade ide o určenie príslušného správneho orgánu na prijímanie žiadostí na poskytnutie bytovej náhrady podľa zákona č. 260/2011 Z.z. Najvyšší súd SR poukazuje na skutočnosť, že otázka príslušnosti správnych orgánov na prijímanie žiadostí a na rozhodovanie o nich nebola z ustanovení právnych predpisov jednoznačná ani pre samotné správne orgány, a preto Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja SR podalo výklad k ustanoveniu § 7 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z.z. v liste zn.20186/SVBP/z69924 zo dňa 29.12.2011. Z obsahu spisu je zrejmé, že odporca sa v celom

rozsahu riadil výkladovým stanoviskom ministerstva, podľa ktorého „...je potrebné konštatovať, že príslušnosť na prijímanie žiadostí o priznanie nároku na poskytovanie bytovej náhrady, konanie a rozhodovanie o uvedenom nároku, obstarávanie bytových náhrad a ich poskytovanie, je pre územie hlavného mesta Slovenskej republiky Bratislavy daná pre hlavné mesto. Hlavné mesto môže dohodou alebo úpravou štatútu preniesť niektoré svoje pôsobnosti na jednotlivé mestské časti. Je to však na zvážení kompetentných zástupcov hlavného mesta a jednotlivých častí“. Keďže ide o prenesený výkon štátnej správy odporca uvedené stanovisko považoval za záväzné.

Najvyšší súd považuje uvedené výkladové stanovisko za správne v časti určenia príslušnosti hlavného mesta na rozhodovanie o žiadostiach i s uvedeným teleologickým účelom. Stanovisko však v časti určenia príslušného orgánu na prijímanie žiadostí je v rozpore s dikciou samotného zákona, ale i s právnom na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, keďže prijímanie žiadosti bolo výkladovým stanoviskom posunuté z dikcie zákona spojenej s katastrálnymi územiami na H. D., ktoré nemá vlastné katastrálne územie. Týmto spôsobom navrhovateľka, ktorá konala pri podávaní žiadosti v dikciu zákona s tým, že je na podanie žiadosti je príslušná mestská časť, bola ukrátená na prístupe k právnej ochrane v zmysle zákona. Vzhľadom na uvedené je nevyhnutné prijať výklad na základe ústavnej konformnosti podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR tak, že príslušnosť na prijímanie žiadostí vyplýva aj mestskej časti, ktorá musí skompletizovanú žiadosť postúpiť Hlavnému mestu Bratislava, ktorému vyplýva kompetencia vo veci rozhodnúť. V danom prípade teda vzhľadom na dikciu zákona dochádza k rozdeleniu príslušnosti na prijímanie žiadosti a na rozhodovanie o nej.

Navrhovateľka postupovala podľa znenia zákona, pričom pri podávaní žiadosti o poskytnutie bytovej náhrady nemala k dispozícii výkladové stanovisko ministerstva, ktoré nebolo verejne publikované. Z

ustanovení § 7 ods. 1, § 7a zákona č. 260/2011 Z.z. v spojení s ustanovením § 3 ods. 1 zákona č. 377/1990 Zb. vyplýva kompetencia iba na prijímanie žiadostí. Nie je sporné, že hlavné mesto Bratislava nemá katastrálne územie, preto orgánom na prijímanie žiadosti o poskytnutie bytovej náhrady je príslušná Mestská časť Bratislava - Ružinov alebo Hlavné mesto SR Bratislava. Navrhovateľka nemala v čase podávania žiadosti vedomosti o zámere gestora zákona č. 260/2011 Z.z., prieskumov uskutočnených vo fáze prípravných legislatívnych prác, tak ako ich posudzovalo ministerstvo pri podávaní predmetného výkladu ustanovenia § 7 ods. 1 zákona č. 260/2011 Z.z. V prípade, ak mal zákonodarca v úmysle jednoznačne vymedziť príslušnosť Hlavného mesta SR Bratislava na rozhodovanie o žiadostiach na poskytnutie bytovej náhrady, mal túto skutočnosť jednoznačne uviesť do ustanovení zákona a neponechať to výklad.

Na základe uvedených dôvodov Najvyšší súd SR konštatuje, že nie je možné pričítať na ťarchu navrhovateľky nejednoznačnosť v otázke príslušného správneho orgánu na prijímanie žiadostí o poskytnutie bytovej náhrady podľa zákona č. 260/2011 Z.z.

S ohľadom na uvedené mal najvyšší súd za to, že je potrebné odvolaniu navrhovateľky vyhovieť a rozsudok krajského súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci zmeniť (§ 250ja ods. 3 O.s.p., § 250j ods. 2 písm. a/ O.s.p., § 250l ods. 2 O.s.p.), napadnuté rozhodnutie odporcu z rovnakého dôvodu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. V novom konaní odporca opätovne posúdi žiadosť navrhovateľky z hľadiska splnenia podmienok na poskytnutie bytovej náhrady, pričom v otázke posudzovania včasnosti podania žiadosti je viazaný právnym názorom najvyššieho súdu vysloveným v tomto rozsudku (§ 250r O.s.p.).

Úspešnej navrhovateľke je priznaná náhrada uplatnených a účelne vynaložených trov konania podľa § 246c ods. 1 O.s.p., § 250l ods. 2 O.s.p., § 250k ods. 1 O.s.p. Trovy konania z trov právneho zastúpenia za tri úkony právnej služby podľa predloženej špecifikácie za celé konanie, t.j. za prvostupňové aj odvolacie konanie, keďže rozsudok súdu prvého stupňa bol zmenený.

Za prevzatie zastúpenia podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška č. 655/2004 Z.z.) v spojení s § 13a ods. 2 písm. a/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. vo výške 134,- € vo výške 1/6 výpočtového základu, ktorý v roku 2014 bol vo výške 804,- € a režijný paušál 8,04 €.

Za žalobu, doručенú dňa 12.03.2014 vo výške 134,- € podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v spojení s § 13a ods. 2 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a režijný paušál 8,04 €.

Za účasť na pojednávaní konanom dňa 25.11.2014 vo výške 134,- € podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v spojení s § 13a ods. 2 písm. d/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a režijný paušál 8,04 €.

Za podané odvolanie zo dňa 27.01.2015 vo výške 139,83 € podľa § 11 ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v spojení s § 13a ods. 2 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. a režijný paušál 8,39 €.

Celkom boli navrhovateľke priznané na náhradu právneho zastúpenia vo výške 574,34 €, ktoré je odporca povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu navrhovateľky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 12Sp/28/2014-28 zo dňa 25. novembra 2014 v časti výroku o vyrubení súdneho poplatku vo výške 35,- € zrušil z dôvodu, že podľa § 2 ods. 4 veta druhá zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení účinnom do 30.06.2016 z dôvodu, že poplatníkom je tiež ten, kto podal opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu a v konaní nebol úspešný. Navrhovateľka bola v konaní pred súdom úspešná, preto nie je povinná platiť súdny poplatok za podaný opravný prostriedok

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd SR v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.